

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4696/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Тркуља, адвокат из ..., против тужене „ББ“ А.Д. ..., чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 571/19 од 24.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 571/19 од 24.04.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 571/19 од 24.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1763/17 од 05.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 1. став 3. Уговора о наменском потрошачком кредиту (са јемцем) који је закључен 04.04.2008. године између парничних странака, која гласи: „На износ кредита из става 1. овог члана се обрачунавају и трошкови обраде захтева у износу од 1,50% од динарског износа кредита“, ништава и без правног дејства. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 8.835,00 динара са законском затезном каматом почев од дана 04.04.2008. године до исплате. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 5. тачка 5.1. алинеја 3. Уговора о готовинском кредиту бр. ..., који је закључен 25.01.2013. године између парничних странака, која гласи: „Корисник кредита има обавезу да плати фиксну накнаду за обраду кредита у износу од 13.125,00 динара“, ништава и без правног дејства. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 13.125,00 динара са законском затезном каматом почев од дана 25.01.2013. године до исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 73.878,79 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 571/19 од 24.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П 1763/17 од 05.12.2018. године у побијаном усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку, због постојања потребе за уједначавањем судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници Грађанског одељења од 22.05.2018. године усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Према том ставу: банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезао да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита; трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту тужиоцу уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

С обзиром да по оцени ревизијског суда нема ни других законом прописаних разлога за дозвољеност посебне ревизије тужене, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић